

Naar Astura immers vluchtte Konradijn met weinige getrouwen. Hier bereikte hij de zee, die hem zou kunnen brengen in Sicilië, waar heel het volk hem riep, of ook naar het machtige Pisa, zijn trouwe bondgenoot.

De visschers, die voor hun heer, den eigenaar van den somberen burcht, uitgeilden iederen dag als het goed weer was en anders wachtten tot het goed weer zou zijn, wat wisten zij van strijd of politiek? Waarom zouden zij niet het goud aannemen, dat de gehaaste vreemdelingen hun boden voor een boot?

Konradijn en zijn volgers staken van wal en bijna dachten ze zich al in veiligheid. Maar de visschers toonden hun meester Giovanni Frangipane — hij genoot in de warme Augustus-maand van de zee — het vele geld, dat ze voor hun schuitje hadden gekregen. De slotheer kreeg toen natuurlijk achterdocht en liet door het wachtschip het bootje terughalen....

Het arendsjong was in den leeuwenmuil gevallen — zooals een *après-coup* gefabriceerde profetie het uitdrukte.

De jonge man smeekte, bezwoer den burchtheer hem niet uit te leveren in de handen van den bloeddorstigen Anjou, beloofde rijk losgeld, ja verplichtte zich de dochter van Frangipane te trouwen en tot koningin te maken. Hij bad hem zich de weldaden te herinneren, die zijn geslacht van Frederik den Tweede genoot.

Naief idee van nog niet wereldwijzen jongen! Frangipane kon zich toch daardoor niet meer gebonden voelen! Die gunstbewijzen waren al tientallen jaren oud; zoo lang duurde de trouw in deze tijden niet!

Toch schijnt hij een tijdlang geweifeld te

---

veilige sloten, staat eenzaam, bruin, onheilspellend een kasteel. De vrees bouwde het, toen de zeeroovers deze wateren berucht maakten....

Daar schijnen de golven, die altijd de grondvesten er van beuken, door bloed gekleurd. Want eens op een avond stond op de trouwelooze brug, zich vermommend als zachtmoedig gast om zijn bloedige daad te kunnen volvoeren, het verraad.

hebben: hij overlegde blijkbaar wie meer kon geven: de Hohenstauffer of Anjou.

Maar niet lang werd hem de keus gelaten: spoedig na de gevangenneming van Konradijn kwamen de galeien van Roberto van Laveno, admiraal van Karel van Anjou, die van Sicilië vluchtte, waar de Pisanen hem verslagen hadden, vóór Astura ten anker, en verscheen aan de landzijde de kardinaal Giordano van Terracina, die namens den paus de gevangenen opeischte „als geëxcommuniceerde misdadigers, gearresteerd op het grondgebied der Kerk”.

Ofschoon hij ook zoo nog misschien het sterke slot tot de komst der Pisaansche vloot had kunnen houden, nam Frangipane het zekere voor het ongewisse en aanvaardde de rijke belooning, die men hem bood. Konradijn en zijn makkers gingen uit het sombere burchtverlies, dat men op Astura den bezoeker nog vertoont, over in de handen van hun doodsvijand.

Karel van Anjou hield in Napels een schijngericht en veroordeelde hen, ofschoon de rechters vrijspraak wilden, „omdat ze misdeden tegen de kerk, opstonden en hoogverraad pleegden tegen den wettigen vorst”.

Op den 29sten October van het jaar 1268 voerde men de jongelingen — Konradijn van Hohenstaufen en Frederik van Oostenrijk — naar het plein voor Santa Maria del Carmine, waar de beul wachtte. Nadat Robert van Bari het doodvonnis had voorgelezen, trad Konradijn naar voren en betuigde met luider stem zijn onschuld. Na een kort gebed kuste hij Frederik vaarwel en bood onverschrokken den beul zijn hals aan. Als laatste gunst had hij verzocht vóór zijn vriend te mogen sterven. Reeds boog hij het hoofd, maar nog eens hief hij het op en riep: „O, moeder, wat breng ik u veel verdriet”!

Het volk vertelde later dat een vogel, de adelaar van het Duitsche keizerhuis, tijdens de terechtstelling boven het schavot zweefde, en, toen het hoofd viel, neerdaalde, den vleugel doopte in het bloed en verdween in den hemel.